

den Ordning af Lønningsforholdene for en enkelt Embedsclasse paa samme Tid, som man efter hvad vi foreløbig maae antage, nødtvænges til, at lade alle de andre Embedsclassers Lønningsforhold forblive uændrede, det vil da sige uændrede i den Forstand, at de ikke blive Gjenstand for en ny Ordning; kan det under disse Omstændigheder være rigtigt at gennemføre en fast vedvarende Ordning af Lønningerne for denne ene Classe Embedsmænd, og kan det selv om dette kan lade sig gøre, paa nogen Maade være forsvareligt, at lade Slutningsbestemmelsen i dette Lovforslags § 4 glide sagte, og stille igjennem som Noget, der maa erkjendes for rigtigt? Alle de andre Momenter, jeg har nævnt, ere jo saa selvselgelige, at jeg ikke behøver at dvæle ved dem; det er altid en egen Sag, naar der er Tale om de almindelige Grundfætninger for Lønningsforholdene, saa at fremdrage en enkelt bestemt Classe af disse, og slaae dem fast der, men endnu meget mere paa en Tid, da den almindelige Lønningslov, som Regjeringen har udtalt, at den lægger særdeles Vægt paa, ventes at ville komme herind til Behandling. Alt dette er klart, men jeg vil særlig tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Slutningsbestemmelsen i § 4. Det hedder der:

„Bestemmelserne i denne Lovs §§ 1. og 2. revideres inden Udløbet af Triaentsaaret 1873—74. Bliver Behandlingen af et til den Ende forelagt Lovforslag ikke sluttet i den Rigsdagssamling, i hvilken det første Gang indbringes, forelægges det paany i enhver følgende Samling, indtil dets Behandling er tilendebragt. Fremkaldes ikke derved en ny Lov, underkastes de paagjældende Bestemmelser en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Semaar, saalænge indtil der udkommer en anden Lov.“

Nu kan der jo være forskjellige Meninger om disse Revisionsbestemmelser, der i den senere Tid ere komne ind; jeg er tilbøjelig til at troe, at det naar vi komme til at behandle disse Lønningsforhold i Almindelighed, vil blive et Hovedspørgsmaal, som vil fortjene den alvorligste Overveelse, om man virkelig, efterat man saaledes nu er kommen til en Revision. — jeg kan endda nok forstaae, at

Bestemmelsen er kommen ind i de første Love — om man altsaa, efterat have havt een Revision, vil finde det rigtigt at indbyde til en gjentagen Revision med de Erfaringer, man har gjort og med en saa kort Frist, som der her er Spørgsmaal om. Jeg troer, at det vil være et Spørgsmaal af den alvorligste Betydning, om det virkelig kan forsvares saaledes at tvinge Lovgivningsmagten til at gjentage og gjentage det samme Arbejde med Udsigt til — hvad man ikke vil kunne følge for sig selv, og hvad Erfaringen tilstræffelig har bekræftet — at det ikke bliver et Arbejde, som forsøges een Gang og lykkes, men et Arbejde, som forsøges det ene Aar af det ene Thing, og dets Udvalg, og det andet Aar af det andet Thing, og dets Udvalg, dernæst atter af Regjeringen og paany igjen af Rigsdagen, og saaledes slæber sig hen Aar for Aar; det er en Bet til at gjøre Rigsdagens Arbejde ufrugtbar, det er Veien til, maaskee endog saa at gjøre Rigsdagens Arbejde næsten utaalstigt. Men hvad man end vil mene derom, forekommer det mig ganske klart, at man ikke her paa Forhaand bør afgjøre Spørgsmaalet ved denne lille Lov. Det synes mig altsaa indlysende, at hvis Loven overhovedet i denne Samling skal føres igjennem, maatte den høitærede Minister insistere, ikke blot paa de Forandringer, som han nylig talte om, men ogsaa paa, at man ikke ved denne Lov slaaer dette Princip fast; og vil man fra den anden Side sige: Ja, dersom vi frafalde Principet i denne Lov, saa have vi ogsaa frafaldet det for de følgende Loves Vedkommende, ja, saa kommer man til det Resultat, som jeg troer er det rigtige, nemlig, at Loven, baade af reelle og formelle Grunde, ikke kan gennemføres i denne Samling. Min Opfordring til den høitærede Justitsminister er da, at han, hvis han anseer det for nødvendigt, at der i nærværende Samling gives en saadan Lovbestemmelse, hvilket for mig staaer noget tvivlsomt, til Sagens 2den Behandling vil overveie, om den da ikke burde indskrænkes til en Bestemmelse, som i høiest Grad havde Midlertidighedens bestemte Præg, saa at der ikke blev Spørgsmaal om Andet end ene og alene